

## عنوان مقاله:

بررسی تأثیر طراحی محیط درمانی کودکان، در تسریع روند بهبود، با رویکرد ایجاد حس تعلق به مکان

## محل انتشار:

پنجمین کنفرانس بین المللی پژوهش در علوم و مهندسی و دومین کنگره بین المللی عمران، معماری و شهرسازی آسیا (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

## نویسنده:

مارال سیدمعصومی - کارشناس ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد یزد

## خلاصه مقاله:

انسان به عنوان یک پدیده زیستی- روانی- اجتماعی، در تعامل با محیط خود قرار دارد. روانشناسی محیطی، علم بررسی ارتباطات و کنش های انسان با محیط بیرونی و بررسی تأثیر و تأثر متقابل انسان و محیط است. امروزه با در نظر داشتن م یزان تأثیر مفاهیم روانشناسی محیطی در کیفیت محیط، ضرورت توجه به این مقوله در طراحی فضاهای درمانی جهت دستیابی به یک فضای مطلوب بر ای بیماران امری مهم تلقی می شود. در قرن معاصر موضوع رابطه انسان و محیط و قابلیت ترجمه آن به زبان طراحی محیط و معماری، مورد توجه پژوهشگران این حوزه از دانش بوده است. در این راستا شناخت انسان و ویژگی های محیط زندگی او و چگونگی برقراری رابطه میان این دو عامل اهمیت دارد. از آنجا که محیط های درمانی دارای اهمیت ویژه جهت طراحی می باشند، و با توجه به اینکه کودکان در محیط های درمانی نسبت به سایر گروه ها آسیب پذیرتر هستند، لذا در پژوهش پیش رو به بررسی مولفه های موثر در طراحی بر تسریع روند بهبود کودکان و ایجاد آرامش روانی آن ها در محیط های درمانی پرداخته شده است، که در واقع ایجاد حس تعلق در کودکان نسبت به محیطشان راه حلی مناسب و کارآمد جهت تسریع روند درمان میگردد. این مطالعه با رویکرد توصیفی تحلیلی و روش مطالعات کتابخانهای به بررسی تأثیر طراحی معماری محیط های درمانی در روند بهبود کودکان می پردازد.

## کلمات کلیدی:

روانشناسی محیط، احساس تعلق خاطر، حس مکان، تسریع روند درمان، کودک، معماری

## لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1116051>

